

LEDEN
1849

KAPITOLA
PRVNÍ

Jelena zaslechnu ještě dřív, než ho spatřím, i když je tišší než veverka – tlumené křoupání sněhu, praskající větvička, tichounké frkání, jak čenichem hledá uschlou travu. Nemůžu uvěřit, že mám takové štěstí.

Neslyšně jako padající sníh zvednu pažbu tátovy pušky Hawken k rameni a dívám se přes hlaveň. Výhled mi zužují propletence větví. Musím počkat, až jelen vejde do mého zorného pole, ale to nevádí. Jsem trpělivá. Jsem přízrak.

Ukryla jsem se do větví spadáných z prastarého usychajícího dubu, který se tyčí nade mnou. Sníh zaplňuje mezírky mezi větvemi, a tvoří tak ochranu před větrem. Sotva vidím ven, ale je mi skoro teplo. Sníh kolem mě cinká a zvoní jako rolničky, jak taje v brzkém ranním záchvěvu tepla. Okraje sukně i spodničky mám otrhané a promočené. Kdyby mě teď viděly holky ze školy, pěkně by se do mě pustily, ale na tom nesejde. Musíme něco jíst.

A proto se mi tahle rána musí podařit. Kdybych tak uměla vykouzlit čerstvou zvěřinu, kdykoli bychom ji potřebovali. *To* by bylo užitečné čarování.

Konečně do mého výhledu vpluje veliká, světle hnědá hrud s bílým krkem. Černý čenich se sklání k zemi a já zahlédnu rozložitý, rozeklaný paroží – je to přinejmenším šesterák. Krk má protáhlý a elegantní, pokrytý zimní srstí. Je tak blízko, že téměř vidím, jak mu na hrdle pulzuje krev. Nádherné zvíře.

Stisknu zadní spoušť – jemný, stálý tlak, přesně jak mě to učil táta. Cvaknutí, když se spoušť usadí, je téměř neslyšné, ale jelen vystřelí hlavu do vzduchu. Ani nedýchám.

Jsem trpělivá. Jsem přízrak.

Tančivě ustoupí krok stranou a větrí. Jenže já jsem po větru, a tak se za chvíli vrátí k pastvě. Posunu prst na přední spoušť. Spadané větve mi zakrývají výhled na jelenovu hlavu, a tak mu mířím na plíce.

Teď už stačí ten nejjemnější tlak, lehký jako vzdech.

Rozezní se kostelní zvony. Jelen se vyplaší zlomek vteřiny předtím, než vzduch prořízne má střela. Spadne k zemi, zmítá se ve sněhu, vystrachá se na nohy a uhání pryč, zadek vykopává do vzduchu.

„Zatraceně!“

Vytrhnu nabíják zpod hlavně a spěchám lesním polomem. Za dobrých podmínek dokážu nabít a znovu střílet za méně než půl minuty. Sice mám zmrzlé prsty, ale když budu rychlá, ještě bych ho mohla dostat.

Samozřejmě bych nemusela dobíjet, kdyby někdo lovil se mnou a byl připravený vypálit druhou ránu. Všechno je těžší, když to člověk dělá sám.

Sahám do vaku pro roh se střelným prachem, když zahlédnu karmínovou stopu. Jasně rudá, vlhká a teplá se vpíjí do sněhu. Zbyla po něm loužička na místě, kde spadl, a cestička z kapek, které mi ukazují směr. Zasáhla jsem ho.

Rychle jdu za ním a při chůzi nabíjím – nejprve střelný prach, potom kuli v papírovém obalu, všechno v hlavni upěchuju nabíjákem. Na jelena už další střelou plýtvat nebudu, ale po kopcích se tu potuluje velká puma. V takhle mírné zimě by pach čerstvé krve

mohl přivábit dokonce i medvěda. Sice není čas nedostatku – kdy by si zvíře, co je jen kost, kůže a tesáky, troufalo napadnout téměř dospělou dívku – ale nebudu nic riskovat.

Stopy se prudce stáčí doprava. Projdu kolem zkrvavené prohlubně ve sněhu, kde musely jelenovi znovu podklesnout nohy. Zastavím se, abych nasadila zápalku a opatrně natáhla kohout, pak si volnou rukou vyhrnu sukni a spodničku a rozběhnu se – co nejplynuleji, abych neházela puškou. Musím se k jelenovi dostat nejdřív ze všech. *Nikdy domů nenos maso, které už někdo jedl*, říká vždycky táta.

Krvavá stopa klesá z prudkého svahu posetého mladými břízkami. Bílé kmínky jsou potemnělé rudými šmouhami. Můj zraněný jelen míří na zábor McCauleyových, kde žije Jefferson se svým neschopným tatínkem. Jít je po lovu navštívit nemá smysl, protože jistě nejsou doma. Jeffův tatík chodí každyčkou neděli do kostela, děj se co děj, protože má pošetilou představu, že pravidelné sezení na kostelní lavici z něj udělá slušného člověka.

Svah končí u mělkého, ale rychlého potoka. Na okrajích se třpytí led, ale uprostřed teče průzračná a čistá voda. Mám dobře promaštěné boty. Když budu rychlá, můžu potok přejít dřív, než se mi voda dostane na punčochy. Vysoko si vykasám sukni a spodničku a vkročím do potoka.

V polovině cesty ztuhnu.

Vzadu v krku ucítím zlato, ostře a silně. Pocit se mi vkrade do hrdla a do hrudi, kde se rozplyne na stálý bzukot, jako od poskakujících kobylek. Zvedne se mi žaludek, ale polknu, abych nevolnost přemohla. Nemáme ve sklepě dost jídla, abych s ním mohla takhle plýtvat.

Donutím žaludek, aby se uklidnil a ten pocit přijal. Nejlepší je nechat ho, aby se přese mě převalil, proudil skrze mě. Nechat ho, aby se ve mně usídlil jako starý přítel, který přišel na návštěvu.

Takhle těžké to je, jen když se ocitnu u něčeho velkého. Většinou je to valoun, ale někdy i pořádná žíla. Ze zvyku zavřu oči a usilovně se soustředím, točím se na místě, abych poznala, kde je pocit nejsilnější. Když to poznám správně, bude to jako nitka,

co mě tahá za hrud', jako něco, co mě vtahuje... Tam. Otevřu oči. Rovně přes potok, za mladým, holým javorem. Krvavá stopa vede stejným směrem.

Najednou se celá třesu, nohy mám úplně promrzlé. Přebrodim potok a na druhé straně se vyškrábu na břeh, který je kluzký od tajícího sněhu. Jak dlouho jsem v té vodě stála? Zdálo se to jen jako chvilka. Zahýbu palci v promočených punčochách a doufám, že jsem si nezničila boty. Teď si další pár bot dovolit nemůžeme. Je dobře, že jsem si vzala svou starou loveckou sukni. Lem vypadá strašně tak jako tak, takže brodění v potoce už mu moc neuškodí.

Nahoře na břehu zkontroluju pušku a zdá se suchá. Aspoň že jsem měla dost rozumu, abych ji neráchala ve vodě. Když procházím kolem kmene javoru, pocit zlata zesílí, ale nevšímám si ho, protože jelen leží v malé prohlubni lemované zkrvaveným sněhem.

Předníma nohama se vzpírám ze země, hlavu obtěžkanou paroží natahuje na druhou stranu. Pro jistotu na něj rychle namírím pušku, ale jelen klesne do sněhu a těžce oddechuje.

Opřu zbraň o strom a z opasku vytáhnu nůž. „Moc se omlouvám,“ šeptnu a obezřetně se k němu přibližuju. Krk, nebo ledviny? Bude se smrtí bojovat až do poslední chvíle. Vždycky to tak je. Vím, že bych se chovala stejně.

Jeho paroží je pro mě pořád příliš nebezpečné, než abych mu mohla přeříznout krční tepnu. Jak se k němu blížím, marně se svíjí a pohazuje hlavou. Musí to být rychlé bodnutí, přesně cílené. Pozvednu nůž.

Chvěje se mi ruka. Cítím teď zlato tak silně a jeho bzukot je tak neúprosný, že ho vnímám až v prstech u nohou. Je to skoro *příjemné*, jako když člověka prostoupí sluneční svit. Znamená to, že zlato je na dosah.

Nejdřív jelen, potom zlato.

Vrazím mu nůž do levé ledviny. Jedenkrát vyjekne, potom zůstane bez hnutí. Jen pár okamžiků mu z rány vystřikuje horká krev, než se z ní stane malý pramínek. Vypařuje se do vzduchu

a plní mi nos i ústa ostrou palčivostí. Musím si pospíšet. Jestli je ta puma někde poblíž, brzy přijde.

Jelen je příliš velký, než abych ho dokázala odnést na zádech. Budu ho muset stáhnout z kůže, naporcovat a odnést si jen ty nejlepší části. Na zbytku si může pochutnat puma, má mé požehnání.

Přiložím špičku nože dolů k jelenovu měkkému bílému podbřišku. Pocit zlata zesílí jako výbuch, je mnohem ostřejší a jasnější než zápach čerstvé krve. Nemůžu si pomoci, upustím nůž a horečně hrabu ve sněhu – hrabu a hrabu, dokud nenarazím na vrstvu podzimní hlíny. Pod nehty se mi zarývá bahnitá suť, ale hrabu dál, až uvidím něco blyštivého. Slunce v blátě. Teplo v zimě.

Valoun se ze své skrýše v hlíně nechá vyndat bez velkého úsilí. Loni touhle dobou bych ho musela vykopat ze zmrzlé země. Okrajem rukávu ho očistím od bahna. Je velký jako pořádný, nerozlousknutý vlašský ořech a kulatější než jiné valouny, až na zvláštní vypouklinu na jedné straně. Musel se při poslední jarní povodni vyplavit z potoka. Potězkávám ho v dlani, i když při tom nechávám pracovat i svůj cit pro zlato. Skoro z devadesáti procent čistý, jestli se nepletu.

Má cenu přinejméním sta dolarů. To je víc než dost, abychom si koupili maso na celou zimu.

Posadím se na paty, valoun pevně svírám v dlani a zírám na zvíře, které jsem právě zabila. Teď už ho ani nepotřebuju. *Plýtvání je hřích*, říká ale vždycky máma. A Bůh ví, že tátovi by dušená zvěřina přišla k duhu.

Dnes se mi daří jako už dlouho ne. Schovám si valoun do kapsy u sukne, zvednu svůj stahovací nůž a dám se do práce.

Slunce už je vysoko nad horami, když konečně vyveču maso do schodů zadní verandy. Všechno, co jsem dokázala pobrat, je zabalené do jelenovy kůže a svázané motouzem. Bolí mě ramena – nesla jsem to přes míli – a i když jsem všechno svázala co nejpevněji, stejně mám špinavou blůzu i sukni.

„Mami!“ křiknu. „Hodila by se mi tu pomocná ruka!“

Rozrazí dveře, v ruce drží utěrku. Z lesklého hnědého drdolu jí uteklo pár pramínků vlasů a vrásky kolem očí už nemá od smíchu, ale od starostí.

„Tátovi není moc dobře, co?“ zeptám se.

Pohledem zavadí o balíček v mých rukou a o pušku, kterou na něm opatrně vyvažuju. „Bůh ti žehnej, Leah,“ řekne. Zastrčí si utěrku do kapsy u zástěry a natáhne ke mně ruce. „Dej mi to. Začnu vařit ragú a ty si vybij zbraň a dej slepicím.“

Když jí balíček podávám, vypadne ze mě: „A to není všechno, mami. Něco jsem *našla*.“

Ztuhne a já se k ní vrhnu, abych chytila balíček masa dřív, než jí vypadne z rukou. Konečně řekne: „Už je to nějakou dobu. Myslela jsem, že jsi z toho třeba vyrostla.“

„Zdá se, že ne,“ odpovím a jsem zklamaná z jejího zklamání.

„Zdá se, že ne,“ přisvědčí. „Teď se dej do práce a probereme to s tátou, až budeš hotová.“

„Ano, mami.“

Zmizí v kuchyni. Opřu si pušku o rameno a zamířím ke kurníku. Hned za ním je mezera mezi stromy. Pozemek je tu holý, aby se ke slepicím nemohlo nic snadno připlížit. Je to dobrých sto yardů – až ke stromu s rozdrásanou kůrou, velké borovici, kterou používám k vybíjení pušky. Skloním hlavě dolů a pažbu si opřu o rameno. Ze severu se nepatrně zvedá vítr, a tak mířím maličko doprava. *Nejlepší muška, co sem u takle prťavý holky kdy viděl*, poznamenal jednou Jeffersonův tatík, což byl jediný kompliment, který jsem ho kdy slyšela někomu říct.

Zadní spoušť, klidný nádech, přední spoušť, *prásk*. Vzduchem se rozletí třísky, když střela zasáhne cíl. Slepice chvíli kdákají, ale brzo se uklidní. Jsou na mě zvyklé.

Opřu pušku o stěnu kurníku. Vyčistím ji, až budu u stolu mluvit s mámou a tátou. Aspoň budu mít záminku, proč se jim nedívat do ustaraných očí. „Jste hladové?“ zeptám se, a už slyším slípky – které vůbec nejsou tak hloupé, jak si většina lidí myslí – jak se ženou k vrátkům na snídani.

Zvednu zástrčku, otevřu vrátka a slepice se vyhrnou ven, kdákají a klovou mě do špiček bot, jako by tak mohly dostat krmení dřív. Jakmile jim hodím zrní na zem, úplně na mě zapomenou. Až na mou oblíbenou slípku, Isabellu, která mi vletí do náruče, když si k ní dřepnu. Hladím ji po lesklém ocasním peří a ona mi zobe zrní z ruky. Trochu to bolí, ale nevadí mi to.

Můj život je zvláštní, vím to. Máme velké hospodářství a málo pracantů, takže jsem holka, co loví, farmaří a rýžuje zlato, protože její táta nemá žádné syny. Jsem v jednom kuse unavená, dlaně mám drsné a popraskané, sukně vždycky unosím příliš brzy. Holky z města si ze mě utahují a říkají mi „škaredá Lee“, protože mám velké ruce a silné čelisti. Zase tolik mi to ale nevadí. Je to lepší, než kdyby věděly, co je na mně doopravdy ošemetné – že dokážu najít zlato, stejně jako vodní víla odkrývá prameny.

Ale je toho spoustu, co mám na svém životě ráda a díky čemu mi připadá dobrý: východ slunce nad zasněženými vrcholky hor, máma a táta, kteří znají moji cenu, příjemné chvění, když v dlani držím valoun zlata. A moje slepice. Zbožňuju svoje ukdakané, bezelstné slípky.

Dnes jen čtyři vejce. Rychle je posbírám, ze stále teplých skořápek smetu slámu a opatrně si je uložím do kapes. Potom popadnu pušku a zamířím do domu, abych čelila důsledkům toho, že jsem vyčarovala další valoun.